

Láska k moudrosti

Jak v Slavjanských zemích rozvíjeli děti. Výchozí předpoklady rozvoje dětí v Lásce k moudrosti.

Co dělat s rozmarným dítětem

V tomto článku se dotkneme takového tématu, jako je výchova dětí v našich zemích. **Jak vychovávali děti naši Předkové? Jak dětem předávali své znalosti a zkušenosti, jak je učili moudrosti života?** Co bylo považováno za nejdůležitější věc při výchově dětí? Existovaly také tresty pro neposlušné a rozmarné děti?

Proč Slavjané děti nevychovali. Ano, děti byly rozvíjeny, ne vychovávány. Slovo rozvoj: od "vinout se, spirálovitě stoupat". Ale slovo "výchova" znamená "neustálé přikrmování, přidávání zátěže v průběhu pohybu". Naši Předkové věřili, že je možné vychovávat otrocka nebo někoho, kdo nechce žít samostatně a naplňovat tak svoje předurčení.

Rodiče pro dítě během jeho dětství (tj. od početí do 21 let) navíc sloužili jako opora i příklad. V praxi, při každodenní práci a při maličkostech v domácnosti, ukazoval rodič dítěti, jak plní svojí roli jako tvůrce, člen rodiny, muž nebo žena atd.; **jak následuje předurčení svého RODu, svojí vážnost, stav, varnu atd.**

Rodiče přitom vždy dávali dětem možnost vyzkoušet si sami sebe v těchto rolích prostřednictvím společné tvorby. Rozvoj – to je, když je Světlu (které je v dítěti od samého počátku a nese poznání od Boha) dána příležitost otáčet se kolem rodičů, jako svlačec kolem nosného sloupu nebo dubu, aby dosáhlo až ke Slunci a odhalilo sílu Rodu.

Právě proto viděli rodiče v chování dítěte pokyny od Bohů: **rozmary, nemoci dítěte do 3 let byly vnímány jako zprávy shora.** Zvláště pozice, že dítě přišlo učit své rodiče, a ne se od nich učit, pomáhala dospělým neupadnout do pýchy, nepřestávat se rozvíjet.

Avšak to neznamena, že v chování dítěte byla povolena shovívavost, vůbec ne. Při takových vzájemných vztazích mezi rodiči a dětmi se rodiče a děti učili jeden od druhého, procházeli svými zkouškami a lekcemi.

Tak se dítě Slavjanů do 3 let nazývalo "Dažbožič" - posel samotného Dažboga (Boha, který dává veškerou pozemskou milost). To znamená, že dítě přichází nejen proto, aby rodičům poskytlo nové znalosti, ale také jako ukazatel duševního stavu, který je v rodině.

Pokud je například dítě mladší 3 let nemocné (zejména v zažívacím traktu), rozmarné, má záchvaty vzteku, je to indikátor toho, že něco je "špatně" v rodinných vztazích. Zde, aby porozuměl situaci, pomáhali jim znachari (léčitelé) rozluštit předurčení částí těla, orgánů a nemocí. Náklonnost a výběr hraček jsou také informace, které pomáhají měnit "počasí v domě".

Výchova dětí Slavjanů: základní principy rozvoje

Dva hlavní principy, na kterých byl postaven rozvoj (výchova) dětí v našich zemích a které se snažili dítěti vysvětlit co nejdříve:

Pojetí péče. Zákon milosti.

1. K pojetí péče

Rozvoj (výchova) dětí zahrnoval také, jak vysvětlit dítěti pojem "péče". To je první věc, kterou

rodiče dítěti vysvětlují.

Vysvětlovali dítěti, že aby mohlo bezpečně přijít a růst, je nutné vytvořit a udržovat po celé období dospívání, bránu, kterou jeho Duše přišla do našeho světa. Na to rodiče vynakládají velmi mnoho svých sil.

A úkolem dítěte je nyní, když vyrůstá, plně vrátit tuto sílu. Alespoň proto, **aby se ve věku 21 let stalo zcela svobodným.**

“Svoboda”: “svo” (“sva”) - nebe a “bod” (“botat”) - mluvit s Bohem, tj. mluvit s Bohem samostatně, naplnit podle svých sil své předurčení, bez prostředníků.

Právě pro svobodnou cestu, vycházející ze zákona milosti, je třeba splácet dluhy, vracet sílu rodičům, aby nebyli závislí v přijímání dobra na nikom, kromě Bohů.

Pojem péče zcela vylučuje pojem domácích povinností. Každá věc, kterou dítě dělá, je starostí o rodičovský svět, o svět, ve kterém vyrůstá. A **dítě si již od 3 let svého věku samostatně zvolilo, jakou péči na sebe dobrovolně vezme v obrovském rodovém světě, aby mu touto maličkostí předalo část síly.**

Takže až do věku 14 let dítě roste na síle svých rodičů na 100%, od 14 do 21 let - na 50% na jejich síle a 50% na své vlastní síle.

Pokud dítě bylo schopno starostí **o svět svých rodičů splatit svůj dluh**, pak se při vstupu do dospělosti stalo hodným Rodové, tj. už Veliké síly. **Pokud ne, pak upadlo do závislého vztahu se životem a lidmi. Vztahu, kde je takové osobě přiřazena role otroka.**

V našich zemích připadlo první místo u stolu a nejlepší kousky jídla muži, který v rodině pracoval nejvíce - nejstaršímu, protože celý Rod existuje na jeho víře, vůli a znalostech. Potom - pracujícím muži, Poté - nejstarší ženě (babičce) a poté ženě, která fyzicky pracuje. A teprve na posledním místě dostaly místo u stolu a jídlo děti.

Tento přístup formoval v dítěti tři věci:

- **Úcta k otcům a dědečkům.**
- **Touha vyrůst a stát se stejně důležitým pro svou rodinu.**
- **Pochopení, že roste na úkor síly starších.**

Bohužel je nyní zvykem dělat vše naopak, nejlepší je pro děti. Ale pokud si nevážíte svých dědů, manželů, manželek, pak dítě nemá kde energeticky čerpat sílu. **Pak vyrostete jako egoista a energetický parazit: nemá žádnou sílu, ale je v něm spousta arogance.**

2. Zákon milosti

V našem Rodu byl zákon milosti vysvětlen následovně:

“Tady je tvůj krajíček chleba a tu je cizí krajíček chleba. Pokud donekonečna uštípuješ ten druhý, ne svůj vlastní krajíc, pak budou takové poznatky ležet kolem tebe, mimo tebe. A ony se jako kus chleba, ze kterého se neustále odštípávají kousky, scvrknou a zmizí. A protože nejsou v tobě, jsou pouze kolem tebe, nebudeš je moci používat. Ano, budeš moci krásně mluvit, ale nebudeš moci žít podle svých slov.

Ale pokud dáš přesně takový krajíček, kousek, do světa někoho jiného, vaše oba světy budou obohaceny o nové znalosti, ale zároveň zůstanou celistvé.”

Rodiče dítěti od velmi raného věku vysvětlovali, že každá živá bytost na této Zemi je také v jiných světech, a učili ho:

Pokud si chceš něco vzít z rostliny, je třeba něco dát světu rostlin.

Pokud si chceš něco vzít od zvířete, i když jen jeho symbol ve výšivce nebo řezbě, daruj něco světu zvířat.

Pokud chceš čerpat sílu od svých rodičů (a tu jsi už vzal při početí a narození) - poděkuj jim před nástupem dospělosti (21 let), abys mohl jít do dospělosti bez dluhů, což znamená "nezapojovat se" do programu "otroka".

A také vysvětlovali, že zákon vděčnosti funguje silněji, pokud pracujete "proaktivně": nejprve do světa vkládáte a svět vám na oplátku rád dává dary. To se nazývalo stav štědrosti srdce.

"Štědrost" se doslovně překládá jako "milosrdenství", ale milosrdenství ne ve smyslu almužny (dávání ze soucitu). Být milosrdný můžete pouze ze stavu "hodně", (nadbytek) - jen tak nelitujete dávání, děláte to s radostí.

Pokud jste tedy někomu za něco zaplatili nebo dali almužnu a sami v duchu počítáte haléře (tj. je vám to líto) - nepřibude to ani u toho člověka (takové obdarování se rozletí v prach), ani u vás (lítost je to, co zabíjí lásku). To je svatokrádež ve vztahu k energii Daždboga.

Dítěti bylo vysvětleno, že úkolem člověka je vytvářet ve světě krásu a lásku, obdarovávat láskou celý svět skrze svou práci, tvořivost, ruční práce, a pak se mu to vrátí "stonásobně" (stokrát více).

Oba tyto postuláty se staly základem pro rozvoj dítěte. A pak, na základě věkového období, ve kterém je dítě, byly přidány další věci, zkoušky, hry.

Dítě - provokatér. Jak si s ním vybudovat vztah?

Lidé se často ptají, jak budovat vztah s dítětem, když záměrně provokuje rodiče. Například udělá něco, co není povoleno, a pak se usměje a podívá se na vaši reakci.

Takové chování malého dítěte je dobře zformovanou pozicí parazita a otrokáře. Když dospělí "tančí" kolem dítěte a dávají mu příliš mnoho energie, pak dítě nemusí samo pracovat, aby získalo pozornost dospělých a nějaký užitek.

V takovém případě je nutné zcela změnit celý proces výchovy.

V této situaci musí rodiče sami pochopit, že pokud naletí na provokace dítěte, pak jsou slabší než dítě a sami nesplňují požadavky, které jsou kladeny na dítě.

To znamená, že pokud nechcete, aby vaše dítě lhalo, nelžete ani sami sobě. Pokud chcete, aby jedlo zdravou kaši, jezte sami pravidelně a zdravě.

To všechno musí být navíc zachováváno vždycky, a ne jen tehdy, když vás dítě vidí. Protože i chování rodičů, které je pro dítě neviditelné, je jím čteno, bráno jako norma a předváděno rodičům.

Pokud podlehnете provokaci dítěte, znamená to, že vy sami máte ve vztahu se svým partnerem velké napětí.

Dítě vždy přichází rodičům jako provokatér. Přesněji řečeno, jako učitel. Zda však vaše dítě bude pro vás učitelem v dobrém nebo ve zlém, závisí na tom, jaký vztah je vytvořen mezi rodiči. Proto rozeberte a pochopte své vztahy.

Jak a za co byly v našich zemích děti trestány

Ano, rodiče používali prut nebo pásek jako metodu trestu. Ale (a to je důležité!) takový trest byl s dítětem dohodnut.

To znamená, že mu bylo jasně vysvětleno: "Děláš toto (nějaký druh špatného činu), takže mám právo, pomocí tělesného trestu, získat zpět energii dobra, kterou jsi vzal bez mého dovolení a porušil tak pravidla chování v mém světě." Pokud s tím dítě souhlasilo, pak vědělo, že ano, existuje taková metoda, jak vrátit energii rodičům.

Na druhou stranu, pokud situace s dítětem dojde k potřebě fyzického trestu, znamená to, že v rodičovském světě je dítě důležitější než rodič, tj. opět vychováváte parazita.

V našich zemích vždy platilo, že hlavním ve světě rodiny je muž, pak žena, pak jejich dílo a společný příběh a teprve potom dítě. A to bylo předáváno, počínaje elementárním chováním u stolu a konče obecně vybudovanými vztahy rodičů (viz zákon milosti výše).

A pokud má dítě ve vaší rodině právo na všechno a rodiče se omezují (například chodí spát do předsíně, aby dítě mělo soukromý pokoj), pak vychováváte egoistu, který vám bude "utahovat šrouby" a potrestáte především sami sebe.

Pokud například malé dítě udeří své rodiče hračkami, zraní nějakého živého tvora (člověka nebo zvíře), musí to být okamžitě zastaveno. Trest je v tomto případě zrcadlový: Čím více si dítě dovolilo páchat zla, bolesti, tolik bolesti by mělo zakusit samo.

Kromě toho by za trest mohlo být dítě také ponecháno bez nějakého dobra. A zde je důležité, aby rodiče pochopili, že každý z nás se rodí s určitou mírou dobra. **A odměna je jen to, co překračuje horní hranici této míry, a trest je to, co je pod spodní hranicí míry dobra.**

Pokud je například jídlo (jeho přítomnost a nepřítomnost) součástí dobra dítěte v životě, pak trest ve stylu "nenechám tě to jíst" pro něj není trestem. Snadno to snese.

Trest je tedy jen to, co je těžké snést. A dar, skutečná odměna je jen něco, co není jen "velmi žádoucí", ale něco, co se zdá být těžko splnitelné, těžko dosažitelné.

Arina Nikitina

Sdílet